

Diàleg

AVUI+
Des del 1976

CORPORACIÓ CATALANA
DE COMUNICACIÓ S.L.

ANTONI CAMBREDÓ, president executiu
JOAN ODINA, conseller delegat
CARLES FLO, director general
IVAN GRAU, director financer
ORIOI GALLISSÀ, director comercial
JOAN SERRA, director de producció
LEANDRE BASANTA, cap de distribució
QUICO DOMINGO, cap de sistemes

**ELS INTERESSOS DE PAÍS
ABANS QUE L'INTERÈS DE PARTIT**

Agustí Colomines
i Companys

Professor a la UB. Director
de la Fundació Catdem
www.catdem.org

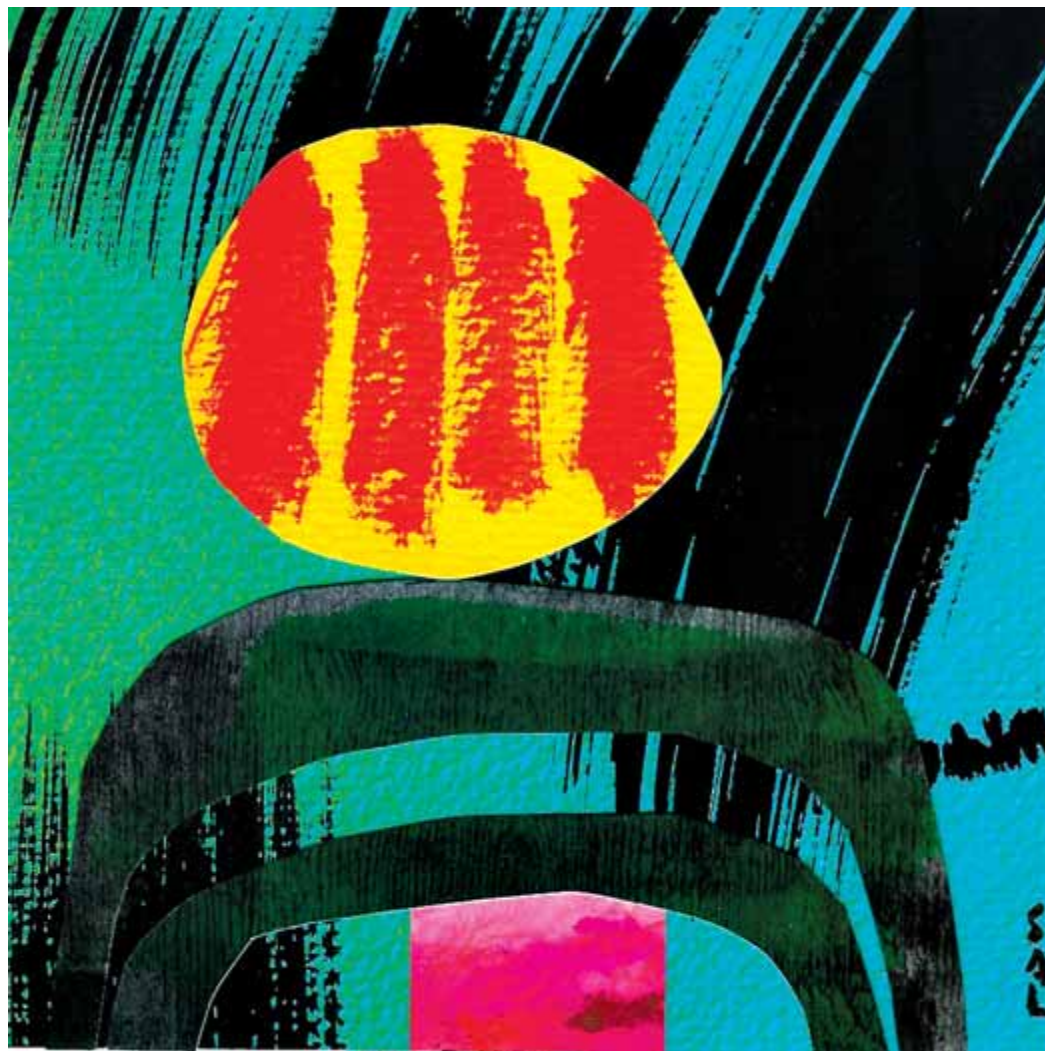
AL PEU DEL CANÓ

El fòrum
de la
ciència

Patriotisme

El dimarts 29 de juliol el president Jordi Pujol va publicar a *La Vanguardia* l'article *Por alusiones*, un article important però, sobretot, un article generós i extraordinàriament patriòtic. Per als que no van llegir-lo, només destacaré el paràgraf en què denuncia la utilització de la seva persona per debilitar la posició catalana amb relació al finançament: *“Es de suponer que esta poca elegante utilización de mi nombre es fundamentalmente un dardo envenenado contra Castells y contra el presidente Montilla, y a través de esto contra la fortaleza de la posición negociadora catalana. En todo caso, lo que puede parecer un elogio a mi persona no creo que sea sincero y no lo agradezco”*. En això rau el patriotisme de Pujol: en el fet d'avançar els interessos del país i la defensa de les institucions d'autogovern al regat curt de la política i la crítica fàcil. I és que podria haver-ho fet, perquè, esclar, la fermesa que exhibeixen Castells i Montilla sobre la necessitat de millorar el finançament –o almenys que l'Estat compleixi l'Estatut– no sempre ha estat tan clara i contundent com ara. Ho remarcava el president en recordar que quan ell governava *“la oposición –entonces sobre todo el PSC, pero también el PP– no tuvo la reacción positiva de bien común e interés general que ahora tienen sobre todo Mas y CiU”*. Tanmateix, l'obligació d'aquells que es consideren sobiranistes –és a dir, patriotes– és estar al costat del seu govern quan la causa ho reclama, fins i tot a pesar que les pressions del PSOE sobre el PSC, tan habituals des de fa 30 anys, o les envestides del PP, provoquin que el conseller i el president abandonin la rotunditat actual a mitja cursa.

L'ARTICLE DE PUJOL EM VA ALEGRIAR perquè el 24 de juliol servidor havia penjat un post al blog que he inaugurat no fa gaire (<http://www.catdem.org/cat/blogs/acolomines/>) en la mateixa línia de celebració de l'inici d'entesa entre el governs valencià i català amb els presidents de les cambres de comerç de Barcelona i València com a testimonis. Tots dos consellers –un del PSC i l'altre del PP– van constatar que compartien “plantejaments” i “solucions” en aspectes del finançament. Ja era hora! Tot i que, com ja advertia l'historiador valencià Pau Viciano en un altre article publicat a *La Vanguardia* (*Ilusión y realidad valenciana, 24-07-08*): *“El acercamiento que el presidente Camps anuncia en materia de financiación e infraestructuras ha venido a renovar esta ilusión [l'esperança d'entesa]. No es el primer caso: en su momento Eduardo Zaplana –sí, Zaplana– también fue elogiado como el estadista autonómico que resolvería el conflicto identitario del país, levantaría un verdadero poder valenciano frente a Madrid y establecería relaciones de igualdad con la Catalunya de Pujol. Ahora es Francisco Camps”*. Esperem que aquest renovat impuls de cooperació no acabi en un mer foc d'encefalls. El que vaig trobar increïble van ser les opinions d'aquells a qui espanta l'impuls d'enfortir la relació entre els sectors econòmics valencians i catalans perquè, com que Castells és del PSC i Camps del PP valencià, qui en sortiria perjudicat seria el PSOE i, en conseqüència, Zapatero. Per això que diuen que aquesta aliança és

SALVADOR ANTON

“Després d'anys d'indiferència, de batalles bèsties que han malmès la relació entre el nord i el sud, de campanyes contra la llengua, que ara es pugui començar a bastir una aliança per motius econòmics és una molt bona notícia”

contranatura. Que lluny que està aquesta manera de fer de la de Pujol, oi?

A TOTS ELS PATRIOTES ENS HA D'INTERESSAR que, després d'anys d'indiferència, de batalles realment bèsties que han malmès la relació entre el nord i el sud, de campanyes contra la llengua que han portat, per exemple, a suprimir la recepció de TV3 al PV, ara es pugui començar a bastir una aliança per motius econòmics és una molt bona notícia. Que potser això reforçarà el PP valencià, mala sort. És com si des d'aquí diguéssim que això consolidarà el tripartit. I què? No es pot ser tan tacticista en qüestions de país. Com ens demostren sempre els dirigents del

PSOE i el PP, en qüestions de país les diferències partidistes van darrere del patriotisme. Ells sí que sabem què és i què no és fonamental. Crec que comparteixo amb molta altra gent que és molt més important aquest front comú per reclamar millores en les infraestructures que no esbrinar si això beneficiarà els populars o els socialistes. Empènyer del carro conjuntament només beneficiarà valencians i catalans.

DIRÉ MÉS. TANT DE BO EL GOVERN PROGRESSISTA de les Illes i les entitats econòmics de les Balears s'apuntessin a la iniciativa Castells. Seria una victòria absoluta. Aleshores sí que hauríem aconseguit per la via pràctica, real, tenir una estratègia compartida entre almenys tres dels territoris de parla catalana, per bé que el quart, la Catalunya del Nord, sotmesa a un altre règim, objectivament també està interessada en el que s'anomena Euroregió mediterrània. Com va posar de manifest la publicació de les balances fiscals, les Illes Balears, Catalunya i el País Valencià són un bloc. A valencians i catalans, com també a illencs i a nord-catalans, ens agermanen més coses que les merament econòmiques. Però tot és començar. O recomençar, perquè de vegades sembla que la nostra història imiti el treball de Sísif i ens toqui empènyer eternament una pesada roca que, un cop a dalt del cim, torna a rodolar sempre cap al fons. En això consisteix el patriotisme, oi?

David
Bueno

Professor i
investigador
de genètica
de la UB

Si us demanés que penséssiu en persones vinculades al món de la cultura, de ben segur que se us en acudirien moltes. Tanmateix, hauríeu pensat en algun científic? És probable que no, malgrat viure en un món amarat de ciència, la qual s'ha convertit un potent actiu econòmic i sociocultural. Als EUA ja fa moltes dècades que es té consciència d'aquest fet, la qual cosa ha quedat reflectida en organitzacions que apleguen científics de totes les disciplines, com la Societat Americana per a l'Avanç de la Ciència. Un dels seus objectius és fer arribar la cultura científica a tota la ciutadania, fet que ha revertit molt positivament en el desenvolupament d'aquest país, líder mundial en producció científica. A Europa, en canvi, hem viscut bastant d'esquena a aquesta realitat. Fa una dècada es va fundar Euroscience, una associació que es defineix com “la veu de la ciència a Europa”. A banda de ser un espai d'opinió per influir sobre la política europea en recerca, cada dos anys organitza l'Euroscience Open Forum perquè tothom se senti partícip dels avenços científics, i que aquest juliol ha arribat a Barcelona. Un contrapunt necessari i probablement més interessant al ja superat Fòrum de les Cultures i l'actual Expo de Saragossa. Un exercici cultural imprescindible si volem que la ciència, una àrea d'alt valor afegit, sigui un dels motors econòmics i socials del nostre país, com molt encertadament es potencia des de determinats sectors. Aquesta hauria de ser una de les nostres apostes de futur, tant en la iniciativa pública com privada.